

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa A. M.
przeciwko E. O. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością o przywrócenie do
pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 listopada 2009 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 22 kwietnia 2009 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie A. M.
przeciwko E. . Spółce z o.o. o przywrócenie do pracy, wyrokiem z 22 kwietnia 2009
r. oddalił apelację powódki od wyroku Sadu Rejonowego z 20 listopada 2008 r.

Powódka złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego i podniosła
zarzut nieważności postępowania, to jest naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. i art. 379 pkt
5 k.p.c. oraz art. 316 k.p.c. Jak wyjaśniła powódka, pozwany po zamknięciu
rozprawy złożył do akt dokumenty mające wskazywać na prawidłowe umocowanie
osoby, która złożyła podpis pod oświadczeniem o rozwiązaniu umowy o pracę. Ani
Sąd pierwszej ani drugiej instancji nie dopuściły tych dokumentów jako dowodów w
sprawie, a mimo to Sąd Okręgowy uznał, że zarzut nieważności złożonego
oświadczenia jest nieusprawiedliwiony. Powódka utrzymuje, że nie miała

możliwości dokładnego przeanalizowania wskazanych dokumentów i została pozbawiona możliwości obrony swoich praw.

W opinii wnoszącej skargę kasacyjną powódki w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące zakresu stosowania art. 210 k.s.h. w stosunkach prawa pracy, a w szczególności dotyczące odpowiedzi na pytanie, czy oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę złożone przez osobę, która nie została w należyty sposób umocowana, prowadzi do rozwiązania umowy o pracę. Ponadto „w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie dotyczące daty rozpoczęcia biegu terminu, o którym mowa w art. 264 § 2 k.p. w sytuacji, gdy oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę zostało złożone ustnie bez pouczenia pracownika do wniesienia odwołania, a później zostało przesłane pocztą i w którym znajduje się pouczenie, że w terminie 14 dni od daty doręczenia niniejszego oświadczenia przysługuje prawo do wniesienia odwołania do Sądu Pracy. Zdaniem skarżącej istnieje również potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości dotyczące pytania, czy w przypadku złożenia powództwa do Sądu Pracy z naruszeniem terminu, o którym mowa w art. 264 § 2 k.p. istnieje możliwość merytorycznego badania ważności złożonego oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, względnie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeśli zachodzi nieważność postępowania lub jeśli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniesiona w sprawie skarga nie spełnia żadnej z tych przesłanek.

Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc

instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednoczenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencki. Jako pierwszy podlega rozważeniu zarzut nieważności postępowania. W opinii Sądu Najwyższego nieważność postępowania nie występuje. Przede wszystkim Sądy obu instancji nie dopuściły powołanych przez powódkę dokumentów jako dowodów w sprawie. Ponadto powódka mogła się z nimi zapoznać w dalszym toku postępowania przed sądem drugiej instancji, gdyż sporne dokumenty zostały złożone przez pozwanego pismem z 12 listopada 2008 r. i dołączone do akt sprawy. Nieuwzględnienie tych dokumentów jako dowodu w sprawie nie musiało, wbrew twierdzeniu pełnomocnika skarżącej, prowadzić do uznania nieważności złożonego przez stronę pozwaną oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy. Wadliwości reprezentacji pracodawcy przy rozwiązaniu umowy z reguły bowiem nie prowadzą do nieważności oświadczenia pracodawcy, lecz uzasadniają roszczenia związane z wadliwym rozwiązaniem umowy o pracę (zob.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., II PK 270/05, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Zbiór Urzędowy Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych, 2007, 9-10, 125, Monitor Prawa Pracy, 2007, 7, 374; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 r., I PKN 662/98, Prawo Pracy, 1999, 9, 37, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, 2000, 14, 539; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2005 r., II PK 241/04, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Zbiór Urzędowy Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych, 2005, 24, 393; wyrok Sądu Najwyższego z: 7 marca 1997 r., I PKN 33/97, OSNAPiUS 1997 nr 22 poz. 431; wyrok Sądu Najwyższego z 17 listopada 1997 r., I PKN 351/97, OSNAPiUS 1998 nr 17, poz. 501; wyrok Sądu Najwyższego z 16 maja 1997 r., I PKN 170/97, OSNAPiUS 1998 nr 8, poz. 239)

Nie stanowi również istotnego zagadnienia prawnego kwestia zakresu stosowania art. 210 k.s.h. Jak bowiem wyjaśnił Sąd Najwyższy w cytowanym wyżej wyroku z dnia 9 maja 2006 r., II PK 270/05 „Niezgodność z prawem rozwiązania umowy o pracę, wynikająca z niewłaściwej reprezentacji pracodawcy, nie powoduje

nieważności wypowiedzenia. W takim przypadku sąd, na żądanie pracownika, może orzec o bezskuteczności wypowiedzenia, przywróceniu do pracy lub o odszkodowaniu (art. 45 k.p.), a zastosowanie sankcji określonych w Kodeksie cywilnym może nastąpić tylko w wyjątkowych przypadkach, w których wypowiedzenia dokonano niezgodnie z wolą pracodawcy i nie zostało ono przez niego potwierdzone”.

Zagadnienie dotyczące art. 264 § 2 k.p. nie odnosi się do ustalonego w sprawie stanu faktycznego. W podstawie zaskarżonego orzeczenia przyjęto bowiem, że oświadczenie zostało złożone na piśmie, tyle że powódka odmówiła jego przyjęcia.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ k.p.c.